పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

ఒక మేఘన కథ

ఫట్‌మని బూటు కాలితో ఒక్క తన్ను తన్నాడు సేఠ్.

దవడ ఎముక కదిలినట్లుంది. పెదవి చిట్లి రక్తం కారుతోంది. అలాగే నేలమీద కుప్పకూలిపోయింది మేఘన.

ఏం జరిగిందో అర్థమే కాలేదు. దెబ్బ బలంగా తగిలేసరికి తల తిరిగింది. కిందపడి ఉన్న మేఘనను జుట్టుపట్టి పైకి లేవదీసాడు సేఠ్. ఎదురుగా ఆరడుగుల ఎత్తులో ఉన్న సేఠ్‌ను, ఆయన కోపాన్ని చూసి గజగజా వణికిపోయింది మేఘన.

వెంటనే ఫటాఫట్‌మంటూ ఆ చెంపా ఈ చెంపా వాయించాడు.

బలమైన ఆ దెబ్బలకి విలవిల్లాడిపోయింది మేఘన.

మాట్లాడే శక్తికూడా లేనట్లు బేర్‌మని ఏడుస్తూ నేలమీదకి జారిపోయింది.

చెంపమీద తగిలిన దెబ్బలకి ఇపుడు ముక్కుల్లోంచి కూడా రక్తం ధారలుగా కారసాగింది.

అంతటితో ఆగలేదు సేఠ్.

మళ్ళీ జుట్టు పట్టుకుని పైకి లేవనెత్తాడు. సింహం నోటికి చిక్కిన ఎలుక పిల్లలా గిజగిజలాడింది మేఘన. చేతిలో పట్టుకున్న జుట్టును మెలితిప్పుతూ "చెప్పవే చెప్పు? నా పర్సులోని డబ్బు దొంగతనం చేసి ఎక్కడ దాచావో చెప్పు. ఎంత ధైర్యమే నీకు నా డబ్బు తీయడానికి? ఈరోజు నా చేతిలో నీ ప్రాణం పోయినట్లే మర్యాదగా చెప్పు. నువు చెప్పినా నీ ప్రాణం తీస్తా, చెప్పకపోయినా నీ ప్రాణం తీసేది ఖాయమే. తొందరగా చెప్పు" అంటూ హుంకరించాడు సేఠ్.

ప్రక్కనే ఉన్న రాజేశ్వరి గుడ్లప్పగించి రాయిలా నిలబడి చూస్తుండిపోయింది. కదలడానికి కూడా శక్తిలేకుండా పోయింది. ఏం మాట్లాడినా సేఠ్ తనను కూడా ప్రాణంతో ఉండనివ్వడు. ఇద్దర్నీ కలిపి తన్ని ప్రాణాలు తీసి ఎడారిలో పారేస్తాడు. మేఘన దుస్థితి తలచుకుని తల్లడిల్లింది రాజేశ్వరి. ఆమె కళ్ళల్లోంచి కన్నీళ్ళు ధారలుగా వర్షించాయి.

" ఏయ్ అలా బొమ్మలా కదలకుండా నిలబడ్డావే? కదులు తొందరగా. దీని బ్యాగులన్నీ వెతుకు నా డబ్బు ఎక్కడ దాచి పెట్టిందో చూడు. అన్నీ బయటికి తియ్" అన్నాడు సేఠ్ మేఘన జుట్టు వదలకుండా పట్టుకుని.

కీ ఇచ్చిన యంత్రంలా ముందుకు కదిలింది రాజేశ్వరి. కదలకపోతే వాడు అన్నంత పని చేస్తాడు. ముందు రాజేశ్వరి ప్రాణం తీసి తరువాత మేఘన అంతు చూస్తాడు.

పనిమనుషులంటే వీళ్ళకి పశువులతో సమానం. పశువునో, ఏదో కుక్కపిల్లనో కొట్టినట్లు ఉందిగానీ సాటిమనిషిని క్రూరంగా అమానుషంగా హింసించిన భావం వాడిలో ఏ మాత్రమూ కనిపించడంలేదు.

ఆరడుగుల ఎత్తులో బలంగా మొరటుగా ఉంటాడు సేఠ్. పోలీసు ఉద్యోగం చేస్తాడు కాబట్టి మనుషులతో కఠినంగా వ్యవహరిస్తాడు. వాడు గట్టిగా అరిస్తే చాలు పనిమనుషులు అక్కడ నిలబడే బట్టలు తడుపుకుంటారు.

వాడు ఇంట్లో ఉన్నాడంటే అందరికీ గుండెలు దడదడలాడుతుంటాయి. ఎప్పుడు ఎవరిమీద అరుస్తాడో, ఎవర్ని కొడతాడో అని భయంగా నోరు మెదపకుండా వాళ్ళ పనులు వాళ్ళు చకచకా చేస్తూ ఉంటారు.

ఈ రోజు వాడి చేతిలో మేఘన పడింది అంటే ఆ పిల్ల ఆయుష్షు ఈనాటితో మూడినట్లే. ఇంతకుముందు పనిచేయడానికి వచ్చిన పనిమనుషులందరూ వీడు పెట్టే హింసలకి భయపడి పారిపోయి ప్రాణాలు దక్కించుకున్నవారే. ఒక్కరన్నా నిలబడి ఒక సంవత్సరం పాటు వీడి ఇంట్లో పనిచేసి జీతం సరిగ్గా తీసుకుని సంతోషంగా ఉన్న సందర్భాలు లేనేలేవు.

బయట ఎడారి ఎండ మండిపోతోంది. ఆ ఎండలాగే మేఘన దుస్థితి తలచుకుని రాజేశ్వరి గుండెకూడా మండిపోతోంది.

కానీ ఏమీ చెయ్యలేని నిస్సహాయత. దేశం కాని దేశం. అర్థం కాని భాష.తప్పు యజమానులదే అయినా మాట్లడే హక్కులేదు. యజమానులు హింసించిన ఎదిరించే ధైర్యం లేదు. వాళ్ళ కాలికింద చెప్పులా అణిగి పడి ఉండాల్సిందే ఇక్కడ వీళ్ళు పనిమనుషులు బానిసల్లాంటి మనుషులు. డబ్బుకోసం, కడుపు నింపే తిండికోసం, బిడ్డల చదువుల కోసం. తనవారి ఆకలి తీర్చడం కోసం, అప్పుల బాధనుండి విముక్తి చెందడం కోసం కుటుంబంలోని అవసరాల కోసం అన్నీ విడిచి అందర్నీ మరిచి బంధాల్ని వీడి దేశాన్ని విడిచి ఎడారి దేశానికి జీవితాల్ని అంకితం చేసారు డబ్బుకోసం .

వీళ్ళ కాలికింద చెప్పుల్లా.. వినయంగా వంగి వంగి సలాములు చేస్తూ వీళ్ళు చెప్పిన పనులు చేస్తూ, తిడితే నవ్వుతూ, కొడితే ఏడుస్తూ రోషం కోపం అభిమానం చంపుకుని చచ్చిన శవాల్లా దినార్ల కోసం పరాయి దేశంలో పడరాని పాట్లు పడుతూ మనసు అక్కడ తనవారి మధ్య తన నేలమీద తన ఊరిలో తన ఆప్తుల మధ్య తిరుగుతూ ఉండగా ఇక్కడ శరీరాన్ని వీళ్ళ సేవలకు అప్పగించి కరిగే కాలాన్ని లెక్కబెడుతూ విముక్తి ఎపుడో తెలియక జీవితాన్ని ఎడారికే అర్పించిన వాళ్ళు వీళ్ళు. ఎందుకు ఇలా జరుగుతోంది? ఎవరిదీ తప్పు? ఆకర్షించే డబ్బుదా? కడుపులు నింపలేని పేదరికానిదా? మనదేశం కూడా ఇలాగే డబ్బులో మునిగి తేలుతుంటే మనకు కూడా వీళ్ళలాగే బంగళాలు, కార్లు, పనిమనుషులు ఉంటారా? ఇలా ధనిక దేశాలకు వచ్చి వీళ్ళకి సేవలు చేసి డబ్బు సంపాదించే అవసరం ఉండదు కదా? దేవుడా నువ్వంటూ ఉంటే మా భారత దేశాన్ని కూడా పేదరికం నుండి రక్షించి సంపదతో తులతూగేటట్లు చెయ్యి. అన్నింటికన్నా ముఖ్యంగా డబ్బుకోసం పనికోసం పరాయిదేశం వెళ్ళే దీనస్థితినుండి మమ్మల్ని కాపాడు. రాజేశ్వరి మౌనంగా తనలో తాను మాట్లాడుకుంటోంది.

వాడు చాలా దుర్మార్గుడని రాజేశ్వరికి బాగా తెలుసు. వాడిని చూస్తే చాలు కాళ్ళూ చేతులు ఆడవు. గుండెల్లోంచి వణుకు, వళ్ళంతా పాకి గజగజా వణికిపోతుంది. గబగబా అలమారా దగ్గరకి నడిచింది రాజేశ్వరి.

నేలంతా మేఘన రక్తం ధారలుగా కారిపోయి ఉంది. అడుగులు ఆ రక్తం పై పడగానే ఒళ్ళంతా జలదరించింది రాజేశ్వరికి.

రక్తం చూసి అయినా వీడి హృదయం కరగదా? దేవుడు వీడిని ఇంత దుర్మార్గుడిగా ఎందుకు పుట్టించాడో? మా ప్రాణాలు వీడి చేతిలో పోవడానికేనేమో?

" ఏయ్ ఏంటి ఆలోచిస్తున్నావు? తొందరగా దాని బ్యాగులన్నీ వెతుకు. డబ్బు కనిపించలేదంటే ఉంది దీని సంగతి. ఈరోజు ఉదయాన్నే ఇదే వచ్చి నా రూము శుభ్రం చేసింది. అక్కడున్న టేబుల్‌పై ఉంది నా పరుసు. అందులో ఉన్న డబ్బు రెండువందల దినార్లు ఇంతలోపల మాయం అయిపోయింది. అందులోని డబ్బు ఇదికాకపోతే ఎవరు తీస్తారు? దొంగముండ.. దీని కత చెప్తా. ఈరోజు దీనికి నా చేతిలో పండగ ఉంది" అంటూ పళ్ళు కొరికాడు ఆవేశంగా సేఠ్.

అలమరా తెరిచి మేఘన సామాన్లు అన్నీ బయట వేసింది రాజేశ్వరి. ఒక్కొక్కటిగా తెరిచి అన్నింటిలోనూ వెదికింది. ఎక్కడా ఏమీ కనబడలేదు.

" బాబా ఇందులో ఏమీ లేదు" వణికే పెదవుల్ని బలవంతంగా పెగుల్చుకుని భయంగా అంది రాజేశ్వరి.

ఇంతలో బ్యూటీ పార్లర్‌కు వెళ్ళి వచ్చిన సేఠ్ భార్య కారు దిగి ఇంట్లోకి వచ్చింది.

" ఏం జరిగింది ఖాలిద్? ఎందుకు దాన్ని కొడుతున్నావు? " అని అడిగింది నవ్వుతూ.

" ఇది ఇంట్లో పనిలో చేరి ఇంకా నెలరోజులు కాలేదు. దీనికి ఎంత ధైర్యమో చూడు? నా పర్సులో డబ్బు దొంగతనం చేసింది ఇది. ప్రొద్దున్నే మన రూము శుభ్రం చేయడానికి వచ్చినపుడే దీని వాలకం చూసి ఇలాంటి పని ఏదో చేస్తుంది అని నాకు అనుమానం వచ్చింది. పోలీసు ఉద్యోగం చేసేవాడి పర్సులో నుండే దొంగతనం చేసిన దీన్ని బ్రతకనిస్తానా? చంపి కార్లో వేసుకుని తీసుకువెళ్ళి ఎడారిలో కాకులకు, గద్దలకు దీని శరీరాన్ని పారేసి వస్తాను. పనిచెయ్యడానికి పరాయి దేశం వచ్చినా కూడా ఈ దొంగబుద్ధులు, డబ్బుమీద ఆశ వీళ్ళకి పోలేదు. వీళ్ళ బ్రతుకులు ఇంతే. తగిన బుద్ధి చెపితేగానీ మరొకసారి ఇలాంటి పనులు మరలా చెయ్యరు" అంటూ జుట్టుపట్టుకుని లాక్కుంటూ బయట వరండాలోకి తీసుకు వెళ్ళాడు మేఘనని.

అక్కడ ఉన్న ఖర్జూరపు చెట్టు మొదట్లో మేఘనని నిలబెట్టి తాడుతో గట్టిగా కట్టేసాడు.

ఇంట్లోకి వెళ్ళి పోలీసులు దొంగల్ని కొట్టే కొరడాలాంటిది చేతపట్టుకుని నవ్వుతూ బయటకు వచ్చాడు.

అప్పటికే మేఘనలోని శక్తి హరించుకుపోయింది.

సేఠ్ భార్య విలాసంగా నవ్వుతూ అక్కడే ఉన్న సోఫాలో కూర్చుంది. తన మేకప్ ఎలా ఉందో అని అద్దంలో పరిశీలనగా చూసుకుంటోంది. ఆ అమానుషం అలవాటు అయినట్లు ఎప్పుడూ జరిగే తంతు అన్నట్లు నింపాదిగా పెదవులకు లిప్‌స్టిక్ అద్దుకుంటోంది.

బ్యూటీపార్లర్‌లో ఖర్చు పెట్టగా మిగిలిన డబ్బు ఇంకా ఆమె పర్సులో నిండుగానే ఉంది. ఆమె నిజం చెప్పదు. మూర్ఖుడైన ఆ సేఠ్ తన శాడిజాన్ని మేఘనపై చూపించక మానడు.

సేఠ్ చేతిలోని కొరడా మేఘన వంటిపై వాలింది. ఛెళ్ళుమనే కొరడా తగిలినంత మేరకు శరీరం చిట్లిపోయి తట్టు తేలింది.

ఇంకాసేపు ఆ ఎండలో అలాగే ఉంటే ఆ పిల్లప్రాణాలు గాలిలో కలిసిపోవడం ఖాయం.

రాజేశ్వరికి ఏం చేయాలో తోచలేదు. ఏమీ చెయ్యలేని నిస్సహాయతతో తనపై తనకే కోపం వస్తోంది.

ఏదో చెయ్యాలి. ఎలాగైనా సరే మేఘనని రక్షించాలి. అమాయకురాలైన ఆ పిల్ల ప్రాణాలు అమానుషంగా వీడి చేతిలో పోకూడదు.

వెంటనే వెళ్ళి సేతాని కాళ్ళు గట్టిగా పట్టుకుంది రాజేశ్వరి. " మామా.. దయచేసి బాబాను కొట్టొద్దు అని చెప్పు కావాలంటే నా జీతం నాలుగు నెలలు మీరు ఉంచుకోండి. పోయిన ఆ డబ్బులోకి జమ చేసుకోండి. అల్లా మిమ్మల్ని దయచూస్తాడు. ఆయన చల్లగా మిమ్మల్ని కాపాడతాడు. ఆ పిల్ల ప్రాణం తీయొద్దని బాబాకు మీరైనా చెప్పండి" అని దీనంగా ప్రాధేయపడింది రాజేశ్వరి.

ఏ మూడ్‌లో ఉందో ఆ సేతాని, లేకపోతే బ్యాగులో ఉన్న డబ్బు గుర్తొచ్చిందో కానీ వెంటనే " ఖాలిద్ ఇంక చాల్లే ఆపు ఇంకా కొడితే అది చస్తుంది. నువ్వు ఇంట్లోకి రా. నాకు ఆకలేస్తోంది. మనం లంచ్ చేద్దాం" అని సేఠ్‌ని పిలిచింది.

పెళ్ళాం మాటలు చెవిన బడగానే నాగస్వరం విన్న నాగుపాములా కొరడా పక్కన పడేసి వెంటనే ఇంట్లోకి వచ్చాడు సేఠ్.

హమ్మయ్య అని మనసులో నిట్టూర్చి తెలిసిన దేవుడికి దణ్ణం పెట్టుకుంది రాజేశ్వరి.

అంతటితో ఆ మారణకాండ ఆగదని తెలుసు. కానీ కనీసం అప్పటికి ఆపినందుకు రాజేశ్వరి సంతోషించి కాస్త ఊపిరి పీల్చుకుంది. రాజేశ్వరి ఒక సంవత్సరం రోజులుగా ఆ ఇంట్లో పనిచేస్తోంది. ఆ ఇంట్లో ఒక సంవత్సరంపాటు పనిచేసిన పనివాళ్ళు ఇంతవరకూ ఎవరూ లేరంట. అందరూ రెండు నెలలు చూసి ఈ సేట్ కొట్టే దెబ్బలకు తట్టుకోలేక బ్రతికుంటే బలుసాకు తినచ్చు అని భావించి ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకుని పారిపోయిన వాళ్ళే. పనిలో చేరినప్పటినుండీ వాళ్ళ పాస్‌పోర్టులన్నీ సేఠ్ దగ్గరే ఉంటాయి. పనివాళ్ళు చెప్పకుండా ఏ కారణం చేతనయినా విమానం ఎక్కి వాళ్ళ దేశం పారిపోతారేమో అని పనిమనుషుల పాస్‌పోర్టులను యజమానులు వారికి అందకుండా ఉంచుతారు. ఇలా పారిపోయిన వాళ్ళు (ఇండియా) వాళ్ళ ఎంబసీ వద్దకు వెళ్ళి వీళ్ళ దుస్థితిని వాళ్ళకి వివరించి ఆశ్రయాన్ని కోరతారు. ఎంబసీ జోక్యం కల్పించుకుని వీరి సమస్యలను వీలయినంతవరకు పరిష్కరించి వీళ్ళకి విమానం టిక్కట్లు కొని స్వదేశం చేర్చేవరకు ఆశ్రయం ఇచ్చి తన దేశ పౌరుల్ని రక్షించే బాధ్యత వహిస్తుంది.

యజమానులు పెట్టే బాధలకు తాళలేక పారిపోయి వచ్చినవాళ్ళు, పాస్‌పోర్టులు పోగొట్టుకున్నవాళ్ళు, రెసిడెన్సీ అయిపోయి మరలా వేయించుకునే శక్తిలేని వారందరు కూడా ఎంబసీ సహాయ సహకారాలతో మరలా స్వదేశం చేరుకుని తమవారిని చూడగలుగుతున్నారు. మరికొందరు పనివాళ్ళు నేరాలు, దొంగతనాలు చేసి కువైటు జైలులో బంధింపబడి కొన్ని ఏళ్ళుగా శిక్షలను అనుభవించేవారు కూడా ఉన్నారు.

మరి ఇపుడు కఠినాత్ముడైన ఈ సేఠ్ మేఘునని ఏం చేస్తాడో? కొట్టి చంపేస్తాడో? లేక దొంగతనం చేసిందని కేసుపెట్టి జైల్లో పెట్టిస్తాడో?

ఎలాగైనా మేఘునని కాపాడాలి. వీడి నిరంకుశత్వానికి ఏ తప్పూ చేయని ఈ అమ్మాయి బలికాకూడదు. ఎలా? ఇక్కడ నిజం బయటికి రాదు, బయటికి తెలియదు. కానీ ఇంతకుముందు కూడా ఇద్దరు పనిమనుషుల్ని ఇలాగే కొడితే వాళ్ళు చనిపోయారని వాళ్ళని కార్లో తీసుకుని ఎడారిలోకి వెళ్ళి పూడ్చి పెట్టేసి వచ్చాడని పనిమనుషులు గుసగుసలుగా చెప్పుకుంటారు.

ఇంతకీ ఈ మేఘున మన ఇండియా అమ్మాయే అనుకుంటున్నారా? ఇండియా అమ్మాయి కాదు. ఇండోనేషియా నుండి వచ్చింది. ఇరవై రెండేళ్ళ వయసులో తండ్రి చనిపోయి ఆదరణ లేని తన కుటుంబాన్ని పోషించుకోవడానికి కువైటు వచ్చింది. ముసలి తల్లికి ధైర్యం చెప్పి కువైటు వెళ్ళి బాగా డబ్బు సంపాదించుకుని వస్తానని చెప్పి చిన్నవయసులో ఈ పరదేశం వచ్చింది. రెండు నెలల క్రితమే ఏజంటు ద్వారా ఈ ఇంట్లో పనికి కుదిరింది. మేఘున అనే పేరు వినగానే పేరు చాలా బాగుంది ఇండియా అమ్మాయే అని అనుకుంది రాజేశ్వరి. కానీ ఇండోనేషియాలో చాలామంది పేర్లు, మన భారతదేశంలోని పేర్లనే పోలి ఉంటాయని అక్కడ హిందువులు చాలామంది నివశిస్తున్నారని వాళ్ళు మనకంటే ఎక్కువగా హిందూమత సాంప్రదాయాల్ని అనుసరిస్తూ పండగల్ని కూడా పద్ధతిగా ఆచరిస్తారని తెలుసుకుని ఆశ్చర్యపోయింది.

ఇండోనేషియాలో డబ్బుని "రూపాయ" అంటారని, వాళ్ళ విమాన సంస్థపేరు "గరుడ ఎయిర్‌లైన్స్" అని, వారి ప్రెసిడెంట్ పేరు మేఘావతి సుకర్ణపుత్రి అని తెలుసుకుని రాజేశ్వరి చాలా సంతోషించింది.

మేఘున కూడా హిందూ సంతతికి చెందిన పేద కుటుంబంలోని అమ్మాయి. వాళ్ళ కుటుంబానికి ఆధారమైన తండ్రి చనిపోవడంతో చదువు మధ్యలో ఆపేసి కువైటుకు వచ్చింది. చదువుకు తగిన మంచి ఉద్యోగం చూపిస్తానని ఆశ పెట్టిన ఏజంటు మేఘున దగ్గర డబ్బు బాగా తీసుకుని ఇక్కడికి తీసుకొచ్చి ఈ ఇంటిలో పనిమనిషిగా చేర్పించి సేఠ్ దగ్గరకూడా తనకు రావాల్సిన కమీషను రాబట్టుకుని అడ్రస్ లేకుండా చక్కా పోయాడు. తిరిగి ఏజంటు దగ్గరికి వెళ్ళేదారి కనపడక మేఘున ఇలా ఈ ఇంట్లో చిక్కుబడిపోయింది.

పనిమనుషులు ఇలా రెండు మూడేళ్ళు ఓపికగా ఏ పొరపాటు జరగకుండా వారివద్ద పనిచేసిన తరువాత, అపుడు తమ దేశానికి వెళ్ళి, తన వారిని చూసి మరలా తిరిగివస్తామని, పాస్‌పోర్టు ఇచ్చి, సెలవిస్తే వెళ్ళొస్తామని ప్రాధేయపడితే ఈ సేఠ్‌కు కనికరం కలిగితే సరే అంటాడు. లేదంటే పనివారి గతి అధోగతే. కొందరు పాస్‌పోర్టులు సేఠ్ దగ్గరే విడిచి పెట్టి వీలు చూసుకుని పారిపోతారు. కొందరు ఎంబసీకి వెళ్ళకుండా బయట తెలిసిన వారి దగ్గర కొన్నాళ్ళు తలదాచుకుంటారు. ఎవరిదగ్గరైనా పనిచేసి కాస్త సంపాదించుకుంటారు.

కానీ ఇలా పారిపోయిన వాళ్ళపైన సేఠ్ ఏదో ఒక కేసు ఫైల్ చేస్తాడు. తన ఇంట్లో ఏదో విలువైన వస్తువో లేదా డబ్బో, బంగారమో దొంగతనం చేసి పారిపోయారని కేసు ఫైల్ చేస్తే వీళ్ళు కువైటులో భయపడుతూ చాటుమాటుగా పోలీసుల కంటపడకుండా ఎక్కడో మారుమూల బిక్కుబిక్కుమంటూ బ్రతకాల్సిందే. ఏదో ఒకరోజు బయట పోలీసులకు కనిపిస్తే వాళ్ళు ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డు చూపించమని అడిగినప్పుడు వీళ్ళదగ్గర ఐడి కానీ, ఏ పేపర్లు కానీ లేకపోతే అరెస్టు చేసి తీసుకెళతారు. ఎవరు? ఏమిటి? ఎక్కడి నుండి పారిపోయి వచ్చారు? ఏం చేసారు అని పరిశోధించి వారిపై ఉన్న కేసును స్టడీ చేసి కేసు తీవ్రతను బట్టి శిక్షను విధిస్తారు. శిక్షాకాలం పూర్తయ్యాక ఇంక మరలా గల్ఫ్ దేశాల్లో అడుగుపెట్టకుండా పాస్‌పోర్టులో "ఎర్రముద్ర" వేసి, చేతులకు సంకెళ్ళు వేసి ఎయిర్‌పోర్ట్ వరకు పోలీసులు తీసుకెళ్ళి విమానంలో కూర్చోపెట్టి వారి దేశాలకు పంపిస్తారు.

మరి ఇప్పుడు వీడి చేతిలో మేఘన చిక్కింది. తన పరిస్థితి ఎంత ఘోరంగా తయారవుతుందో తలచుకుంటేనే భయం వేస్తోంది.

సేఠ్, సేఠాని డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నవ్వుకుంటూ భోజనం చేస్తున్నారు. వారికేం బాధ? బాగా డబ్బు ఉంది. ఒక పనిమనిషి పోతే - నలుగుర్ని తెచ్చుకుంటారు. సేఠాని బ్యూటీపార్లర్‌లో చేయించుకున్న పెడిక్యూర్‌ను, గోళ్ళరంగునూ మురిపెంగా నవ్వుతూ సేఠ్‌కు చూపిస్తోంది. తెల్లగా అందంగా ఉన్న సేఠాని చెయ్యి గోళ్ళరంగు వేసుకోవడంతో మరింతగా మెరిసిపోతోంది. సేఠ్ అరబిక్ భాషలో "ఆన హెబ్బక్ హబీబ్తి" (నువ్వంటే నాకు చాలా ఇష్టం మైడియర్) అంటూన్నాడు ఆమెకేసి తమకంగా చూస్తూ.

సేఠ్, సేఠానితో బిజీగా ఉండగా సమయం చూసుకుని వెనుకదారిగుండా, ముందర ఉన్న ఖర్జూర చెట్లకేసి పరుగుతీసింది రాజేశ్వరి. ఒక్కంగలో మేఘనను చేరుకుని వణికే చేతులతో తొందరగా కట్లు విప్పేసి తనతో పాటు తెచ్చిన నీళ్ళ బాటిల్‌లోని నీళ్ళతో మేఘన మొహం తుడిచి నీళ్ళు తాగమంది. బాటిల్‌లోని నీళ్ళన్నీ గటగటా తాగేసింది మేఘన. తన చేతిలో ఉన్న పది దినార్ల డబ్బును తనకు బంధువులైన వారి ఫోన్ నంబర్లు ఉన్న పేపర్ని చేతిలో పెట్టి వీధి తలుపు తెరిచి మేఘనను బయటికి తోసింది రాజేశ్వరి.

కన్నీళ్ళతో ఆఖరుసారిగా మేఘనను ఒక్కసారి హత్తుకుని వీపుపై తట్టి " నీకేం భయంలేదు. వీధిలో కనిపించిన టాక్సీని ఎక్కి మీ ఎంబసీకి వెళ్ళు. వాళ్ళు నిన్ను కాపాడతారు. నువు తొందరగా ఇక్కడ్నించి దూరంగా పారిపో" అంటూ తలుపు మూసేసింది. తరువాత పరిగెత్తుకుంటూ వెనుక దారిగుండా ఇంట్లోకి ప్రవేశించి తనకు ఏమీ తెలియనట్లు సేఠ్‌కు, సేఠానికి భోజనం వడ్డించే పనిలో పడింది. ఇదంతా జస్ట్ రెండు నిముషాల్లో జరిగిపోయింది.

ఆందోళన, ఆవేదన, వణుకు రాజేశ్వరిలో నిండుకుని వళ్ళంతా చెమటలు పడుతున్నాయి. మామూలుగా ఉండలేకపోతోంది.

" ఏమయింది నీకు? వళ్ళంతా ఆ చెమటలేమిటి? వెళ్ళి మొహం కడుక్కునిరా" అని అరిచాడు సేఠ్.

బాత్‌రూములోకి వెళ్ళి తలుపు మూసి అదిరే గుండెని అదుపులోకి తెచ్చుకుంది. చన్నీళ్ళతో మొహం కడుక్కుని కాస్త తెప్పరిల్లింది.

దాదాపు గంట తరువాత భోజనం చేసిన సేఠ్ లేచి నిలబడి " దాన్ని ఆ.. దొంగను పోలీస్ స్టేషనుకు అప్పగించి వస్తాను" అని ఖర్జూరపు చెట్టు దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

ఎక్కడుంది మేఘన? అప్పటికే ఇండోనేషియా ఎంబసీ చేరుకుని తన గాయాలకు అక్కడ ఎంబసీ డాక్టర్ల దగ్గర చికిత్స చేయించుకుంటోంది.

" ఏదీ ఆ దొంగది? తప్పించుకుని పారిపోయిందా? నా చేతుల్లోంచి తప్పించుకుని ఎక్కడికి పోతుంది అది? దాని అంతు చూస్తా! కువైటు అంతా పోలీసుల చేత వెతికిస్తా" అంటూ చిందులు వేసాడు కోపంగా సేట్.

వెనకే వచ్చిన సేతాని "హబీబి.. ఖాలిద్ (డియర్ ఖాలిద్) మనం సాయంత్రం పార్టీకి వెళ్ళాలి కదా? ఇపుడు కాసేపు రెస్ట్ తీసుకుందాం పద. " అంటూ హొయలు వలికిస్తూ సేట్ చెయ్యి పట్టుకుని పడకగదిలోకి లాక్కెళ్ళింది.

ఒక్కసారి గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకుంది రాజేశ్వరి ఆ పూట అన్నం తినడానికి మనస్కరించలేదు. ఎండిపోయిన తన గొంతును ఒక గ్లాసు నీళ్ళు తాగి తడుపుకుంది. సేట్‌కు రాజేశ్వరి మీద అనుమానం రాలేదు. తనకు తానుగా మేఘన కట్లు తెంచుకుని పారిపోయింది అనే అనుకుంటున్నాడు. నాలుగురోజులు గడిచాక వీలుచూసుకుని తన చిన్నాన్న కొడుక్కి ఫోన్ చేసింది. వెంటనే వెళ్ళి ఇండోనేషియా ఎంబసీలో మేఘన ఉందేమో కనుక్కుని తనకు చెప్పమంది.

మేఘన క్షేమంగా వాళ్ళ ఎంబసీ చేరుకుందని వాళ్ళ పరిరక్షణలో కోలుకుంటోందని తెలిసి చాలా సంతోషించింది.

తరువాత మూడు నెలలకి ఇండోనేషియా ఎంబసీ ప్రత్యేకంగా ఇలాంటి శరణార్థులను వాళ్ళ దేశం పంపడానికి ఏర్పాటు చేసిన విమానంలో మేఘన ఇండోనేషియా చేరుకుంది. ఈ విషయం ఆమె అక్కడికి చేరుకున్నాక రాజేశ్వరి చిన్నాన కొడుక్కి ఫోను చేసి చెప్పగా అతడు రాజేశ్వరికి విషయం తెలిపాడు.

ఒక అమాయకురాలిని రక్షించిన సంతృప్తితో రాజేశ్వరి హృదయం చాలా ఆనందపడింది. ఆ రోజు ఆమె కంటినిండా నిద్రపోయింది. తనతోపాటు రెండు నెలలు కలిసి ఉండి, సమస్యల్లో చిక్కి తనదేశం చేరుకున్న మేఘన మళ్ళీ జీవితంలో ఎన్నడూ కనిపించకపోవచ్చు కానీ ఆ అమ్మాయి ఎక్కడవున్నా సంతోషంగా ఉంటే అదే చాలనుకుంది.

మేఘన గురించి ఆలోచిస్తుంటే రాజేశ్వరికి తను కువైటు వచ్చిన సంగతులు మదిలో మెదిలాయి.

కడప జిల్లాలోని ఒక గ్రామం నుండి తాగుబోతు అయిన భర్త పెట్టే బాధలు భరించలేక అతడితో తెగతెంపులు చేసుకుని అమ్మగారింట్లో ఒంటరిగా ఉండలేక కువైటుకు వచ్చింది. ఆమె దురదృష్టం ఏమిటోగానీ ఇక్కడికి వచ్చినా కూడా దుర్మార్గుడైన యజమాని ఇంట్లోనే పనికి కుదిరింది.

ఎంతో ఓపికగా, మెలుకువగా, వినయంగా వాళ్ళు చెప్పిన పనులు చేస్తూ ఒక సంవత్సరం కష్టంగా, భారంగా కాలం గడిపేసింది. మామూలుగా కువైటులో పనిమనుషుల కాంట్రాక్టు రెండేళ్ళు ఉంటుంది. అందువల్ల ఇంకో సంవత్సరం జాగ్రత్తగా ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకుని పనిచేసి కాంట్రాక్టు కాలం రెండేళ్ళు పూర్తిచేసుకుని ఇండియా వెళ్ళాలని నిశ్చయించుకుంది.

కువైటులో చాలామంది యజమానులు పనివారికి స్వేచ్ఛను ఇవ్వరు. ఇరవైనాలుగ్గంటలూ వాళ్ళు పిలిచినపుడు ఏ వేళలో అయినా సరే వీళ్ళు పనిచెయ్యడానికి రెడీగా ఉండాలి.

ఆ ఇంట్లో నాలుగ్గోడల మధ్యే పనిచేస్తూ ఏళ్ళకు ఏళ్ళు కాలం గడపాలిసిందే

నవ్వడానికి, ఏడ్వటానికి, నచ్చిన తిండి తినడానికి, ఇష్టమైన బట్టలు కట్టుకోవడానికి లేదు. బయటికి వెళ్ళడానికి వీలులేదు. కొందరు పనిమనుషులకు నెలరోజులకు ఒకసారి శుక్రవారం మధ్యాహ్నం మూడు గంటలనుండి రాత్రి తొమ్మిది గంటలవరకు సెలవు ఇస్తారు.

ఆ రోజు వాళ్ళు సిటీకి వెళ్ళి స్నేహితులను, తమ బంధువులను కలిసి కష్టసుఖాలు మాట్లాడుకుని వస్తారు. నెల జీతం ఇంటికి పంపేవాళ్ళు, ఉత్తరాలు రాసి పోస్ట్ ఆఫీస్‌లోని డబ్బాలో వేసేవాళ్ళూ, ఇంటికి ఫోన్లు చేసేవాళ్ళు, షాపింగు చేసేవాళ్ళతో శుక్రవారం మధ్యాహ్నం కువైటు సిటీ జనాలతో నిండిపోయి చాలా రద్దీగా ఉంటుంది.

శుక్రవారం అంటే ఆట విడుపు.

శుక్రవారం అంటే సెలవు దినం.

శుక్రవారం అంటే స్వేచ్ఛకు నెలవైన దినం.

ఆ శుక్రవారం సెలవు కొద్ది మందికే లభిస్తుంది. అలా లభించిన వాళ్ళు అదృష్టవంతులు. వాళ్ళు మంచి ఇంట్లో పనిచేస్తున్నట్లు లెక్కలోకి వస్తారు.

రాజేశ్వరికి కూడా సెలవులేదు. ఒక సంవత్సరం నుండీ ఆ ఇంట్లో స్వేచ్ఛలేకుండా బానిసలా జీవిస్తోంది.

భయంతో కూడిన ఈ బానిస బ్రతుకును విడిచి తన ఊరిలో తన వారితో ఆ నీళ్ళు తాగుతూ ఆ గాలి పీలుస్తూ ప్రేమగా అమ్మ వండిపెట్టే అన్నం పచ్చడితో అయినా సరే, ఒక్కపూట తిన్నా కూడా ఎంత సంతృప్తి?

మన దేశంలో మన నేలపై జీవించి మన ప్రాణం ఆ గాలిలో, శరీరం ఆ మట్టిలో కలిసిపోతే ఎంత తృప్తి?

తన ఊరు గుర్తొచ్చి రాజేశ్వరి హృదయం తొణికింది. దుఃఖం అకాలంలో కురిసే వర్షపు నీటిలా గుండెను తడిపింది. కన్నీరు వరదలా చెంపలపై ప్రవహించింది.

పరాయి దేశంలో బానిస బ్రతుకులో తన ఒంటరితనాన్ని ఏమీ చేయలేని నిస్సహాయతని తలచుకుని మోకాళ్ళలో తలదాచుకుని రోదించింది. కానీ అది కొద్దిసేపే.

కాసేపటిలో తనకు తానే ధైర్యం చెప్పుకుని ఓదార్చుకుంది. రేపటి గురించి ఆలోచిస్తూ ఆశావహదృక్పథం మదిలో నింపుకుని కాస్త స్థిమ్మితపడింది.

అదే ఆమెలోని గొప్పదనం.

వెనక్కి తిరిగి చూసి చింతించడం, ఉన్నచోటే నిలిచి రోదించడం ఆమెకు నచ్చవు. రేపు అనే రోజు మంచిదై సంతోషాన్ని తనకు అందిస్తుందని స్వేచ్ఛా జీవితాన్ని తెస్తుందని ఆమెకు తెలుసు.

ఇవన్నీ కువైటు కథలు కావు. కువైటు గృహాల్లో పనిచేసే మనుషుల జీవితంలో జరిగిన యదార్థ సంఘటనలు.

ఇంకా ఘోరమైన కథలు మరుగున పడిపోతున్నాయి. చెప్పలేని కథలు ఎన్నో. వాటిని అనుభవించిన మనుషుల గుండెల్లో గూడుకట్టుకుని నిలిచి ఉన్నాయి.

భయంతో ఇక్కడ చీకటిలో దాగిన కథలు చాలా ఉన్నాయి. వీటికి అంతంలేదు. వీరికి విముక్తి లేదు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments